Ədəbiyyat QƏZETİ

Nüşabə Əsəd
MƏMMƏDLİ

Hekayə

İşıq

Əməliyyat vaxtına artıq iki saat qalmışdı, keçən həftə MRT müayinəsi keçəndə, sanki o dünyaya getdi. Az qala ürəyi dayanacaqdı. Əminəyə elə gəlirdi ki, onu məzara salıb, üstünü də torpaqlayıblar. Nəfəs almağı da çətinləşirdi. Bir anda Qurandan surələri yadına saldı, ürəyində onları oxumağa başladı, sonra da Cavidin, Hadinin, Musa Yaqubun, Ramiz Rövşənin şeirlərini beynindən keçirtdi. Təntiməyi dayanmırdı, həkim onu ayağa qaldırdı. Aləm başına fırlandı. Ürəyi qalxdı.

- Başınızda şiş var. Onkoloji mərkəzə getməlisiz. Əgər metastaz başlamayıbsa, bunu, əlbəttə, professional həkim təyin edə bilər, əməliyyat uğurlu ola bilər - həkim MRT-nin nəticəsini ona uzatdı. Tibb bacısı onu uzun dəhlizə çıxartdı. Yarım saat burada qoyulmuş divanda əyləşdi. Biixtiyar beynində bu sətirlər fırlanmağa başladı.

O qapını açmaz açar.
O yurd artıq mənim deyil.
Özgə qadın qapını açar,
Qəmli ruhum kandarda naçar.
Ruhum qaçar, qaçar
Ta məzara çatar.
Bura heç kəs etməz meyil,
Əlimdə açar bu qapını açar.

Bu şeir onkoloq professorun müayinəsindən sonra da beynində dolaşmışdı. Yazısını dünyada ən yaxın rəfiqəsi Lətifəyə oxuyanda demişdi: - Yaxşı ki, xəstələndim - bu şeri yazdım.

- Allah xatirinə, nə xəstələn, nə də bu cür sarsaq şeylər yaz.

Lətifə qəhvə dəmlədi. Mətbəxdən təzə bişirilmiş tort ətri gəldi. Bir azdan Mədinə xanım tort və meyvə qoyulmuş balaca məcmaini otağa gətirib, masanın üstünə qoydu.

- Anam, nə zəhmət çəkirsən?

Bir on gün qabaq anası möhkəm qrip olmuşdu. İndi özünü yaxşı hiss edən kimi dərhal qozlu tort bişirdi. Anası ağrımayanda Əminə özünü xoşbəxt hiss edirdi. Düşünürdü ki, anasından, bir də Lətifədən başqa bu dünyada heç kəsi yoxdur. Ancaq var idi axı... Atası bir də özündən 2 yaş balaca qardaşı Etibar. Onda 30 il öncə Etibarın 6 yaşı var idi. [illegible] Əminəyə də, Etibara da plombir dondurması almışdı. Əminə anasının çağırışına gəlincə, Etibar onun da dondurmasını yemişdi. Onda Əminə dondurmasız qaldığı üçün ağlamışdı. Anası da, atası da onu sakit eləməyə çalışırdılar.

- Artıq böyük qızsan, adam dondurmadan ötrü ağlamaz. İndi gedib yenə dondurma alaram, - dedi atası. Birdən Əminə gördü ki, qardaşı da ona baxıb ağlayır.

- Bə sən niyə ağlayırsan?

- Bacı ağlayır, - ona görə hıçqıra-hıçqıra dedi Etibar. - Ata, gedək bacıya da iki dənə dondurma alaq.

- Yaxşı, ikiniz də əyləşin maşına, sizi parka aparım. Həm oynayarsız orada, həm də sizə dondurma alaram. Onda Əminə evdə-anasının yanında qalmaq istədi. Atası Etibarla getdi. İki saatdan sonra Əminəgilin evlərinin yaxınlığında bir sərxoş sürücü maşınını Əminənin atasının maşınına çırpmışdı. Anası özünü yerə yıxdı. Maşının qapısı açılanda Əminə Etibarı gördü. Onun ağzından qan axırdı. Qardaşının əllərində qana bulaşmış iki dənə dondurma var idi. Əminə qışqırmaq istədi, ancaq ağzını açdı-çığıra bilmədi. Kimlərsə anasını yerdən qaldırdı, kimsə Əminəni qucaqlayıb, ona su verdi. Hər şey bitdi - Əminənin uşaqlığına son qoyuldu. O, bir də dondurma yemədi. Etibar həmişəlik uşaqlıqda qaldı. İndi o vaxtdan az qala 30 il keçir. Əlacı olsaydı, zamanı geri döndərərdi, elə o da heç vaxt böyüməzdi.

Ana-bala zillət içində yaşadılar. Mədinə xanımın işlədiyi musiqi məktəbində uşaqların sayı get-gedə azalırdı, onun aldığı əmək haqqı ancaq kommunal xərcləri ödəyirdi. Əminəyə kəsilən atasının təqaüdü də ancaq cüzi ərzaq alınmasına xərclənirdi. Mədinə xanım artıq axşamlar sifarişlə tort bişirirdi. Birtəhər dolanırdılar.

Ancaq 1988-ci ildə qaçqınlar Azərbaycana pənah gətirəndə, Mədinə xanım da otaqlarının birini qaçqın ailəsinə verdi. Düşündü ki, müharibə vaxtı hər kəs evsiz-eşiksiz qalan adamlara təmənnasız kömək etməlidir. Onda o, bilmirdi ki, başına yeni bəlalar gələcək, o da, qızı da yurdsuz-yuvasız qalacaq, ömürlük öz evi yerləşən küçədən keçməyəcək, onda onlara pənah gətirən ailə başçısı - Mədinə müəllimə, bankdan pul götürmək istəyirəm. Artıq danışmışam, verəcəklər. Sizin evin sənədini olarmı banka verim, əvəzində pul götürüb, mən də bir ev tikdirim. Xəcalət çəkirəm sizə bu qədər narahatçılıq verdiyimiz üçün.

Mədinə xanım heç tərəddüd belə etmədən sahib olduğu mülkün sənədlərini kişiyə verdi.

- Allah tək balanı saxlasın. Altı aydan sonra evinizi girovluqdan qurtararam, kişi sənədləri götürüb axsaya-axsaya getdi. Sonra arvadı dedi ki, əri Bakıda yaxşı iş tapıb. İşini yoluna qoyandan sonra girov qoyulan evin haqqını ödəyəcək. Fəqət, kişi heç bir dəfə də bankın pulunu keçirtmədi, əvəzində bank işçiləri məhkəmə icraçılarıyla birgə Mədinə xanımı uşağıyla birgə çölə saldılar. Bir müddət onlar yaxın dost-tanışgildə qaldılar, sonra ana babası Əminəgili öz yanına - Bakıya Nizami metrosunun yanındakı iki otaqlı evinə apardı, Əminə məktəbini, Mədinə xanım öz iş yerini dəyişdi. Bakı musiqi məktəblərinin birində fortepiano müəllimi işlədi. Heç bir il çəkmədi ki, qoca atası dünyasını dəyişdi. Neçə ildən sonra təsadüfən Gəncədəki qonşularını küçədə görəndə o dedi ki, sizə pənah gətirən ailə artıq villada yaşayır. Sizin evin yerində tikdirib öz imarətini. Əminə düşündü ki, o vaxt öz yurdundan çıxarılmış anası bir çox instansiyalara müraciət etdi. Onun şikayətinə heç kəs məhəl qoymadı. "Ev banka girov qoyulmuşdu. Bank haqlıdır", - eşidirdi Mədinə xanım.

"Что же мне делать слепцу и пасынку? - в мире, где каждый и отч и зряч?"

- Atalılar, gözüaçıqlar dünyasında, mən gözləri kor, atasız bəs neyləyim? - Əminə Svetayevanın şerini dedi naçar qalmış anasına. Bir də ki, itirdiklərinin müqabilində ev, mülk nədir ki? Onda Mədinə xanım Əminəyə dedi ki, - sən mütləq atanın yolunu davam etdirməlisən - tarixçi olmalısan. Onun yarımçıq işlərini sən qurtarmalısan.

Universitetə qəbul ərəfəsi tanış olmuşdu Lətifəylə. Onda Əminə bilmirdi ki, şərqşünaslıq fakültəsinə qəbul olunan bu qız ona bacı əvəzi olacaq. Anası da Lətifəni çox istəyirdi. O, Əminəgil yaşadığı evin eyni blokunda, eyni mərtəbəsində Göyçaydakı qonşularının yanında qalırdı. Əminəylə tanış olandan sonra imtahanlara bir yerdə hazırlaşmağa başladılar və Lətifə Əminəgilə köçdü. Hərdən Əminə və Lətifə Fuad Poladovun tamaşalarına baxmaq üçün Rus Dram Teatrına gedirdilər. Məhz Lətifənin sayəsində Əminə ərəb dilini öyrəndi. Elə bil beş ilə iki fakültədə oxudu - həm tarix, həm də şərqşünaslıqda.

Qazandığı biliklər ona çox kömək etdi. Əminə tərcümə edirdi - həm rus, ingilis, həm də ərəb dilindən. Və bir dəfə tərcümə etdiyi mənbədə Nefata adına rast gəldi. Xəzər sahilində yarımadada yerləşən böyük bir şəhər. Bu şəhərin tarixi minilliklərlə ölçülür. Onda Əminə artıq aspiranturanı bitirmişdi, namizədlik dissertasiyasını müdafiə etmişdi, "Bakının tarixi yaddaşı" kitabını yazırdı. İşlədiyi institutun direktoru tanınmış alim, professor nədənsə ona kitabı tez bitirməyi məsləhət bildi.

Əminəyə bəzən elə gəlirdi ki, oxumaqdan, yazmaqdan onun gözlərinin ağı-qarasına qarışır. Ömrünün az qala on ilini yazdığı kitaba həsr etdi. Bu müddətdə o, atasının çap olunmamış məqalələrini bir kitaba toplayıb nəşr etdirdi. Qalın, fundamental kitab alındı. Ön sözü tanınmış professor yazdı.

- Çalış öz əsərini tez tamamla, - dedi qocaman alim.

Anası atasının nəfis tərtibatda çıxan kitabını əlinə alanda, ağladı.

Əminə sonra Lətifəgilə getdi. O, artıq ailə qurmuşdu, iki övladı var idi. Universitetdə dərs deyirdi. Kitabı görəndə çox sevindi.

- İndi növbə öz kitabınındır, inşallah...

- İşin nə yerdədi?

- Artıq bitirirəm. Azərbaycan tarixində sensasion hadisə olacaq əsərim.

- İnşallah. Mən buna şübhə etmirəm.

Axşamüstü Lətifənin yoldaşı onları restorana apardı. Uşaqlar evdə dayəylə qaldılar. Restoranda Tofiq Quliyevin valsı çalınırdı. Əminə düşündü ki, nə vaxtsa, uzaq uşaqlığında bu vals onların da evlərində çalınırdı və o vaxt pedaqoji universitetdə dosent olan atası anasıyla rəqs edirdi. Dərhal da gözlərinin qənşərinə atasının maşın ruluna çırpılan başı və Etibarın əlində qırmızıya boyanmış əriyən dondurmalar canlandı. Biixtiyar gözlərindən yaş axmağa başladı. Əminə fikirləşdi ki, öləne kimi öz günahını yuya bilməyəcək - həm atası, həm də həmişəlik körpə qalan qardaşı qarşısında. Elə anasının da yanında günahkardır. Anası bu itkilərdən sonra yaşamaq istəmirdi. Sadəcə, Əminəni bu əcaib dünyada tək qoymaq istəmədi. Və uzun illər ərzində bir dəfə də olsun Əminəyə demədi ki, sənin ucbatından, sənin dondurma istəməyin ucbatından mən bədbəxt oldum. Anası heç nə demədi.

Lətifə ona şərab uzatdı:

- Al iç, yüngülləşərsən. Mütləq iç.

Əminə içdi. Şərab bir az duzlu idi. Əminənin göz yaşları "Kinzmarauli" doldurulmuş badəyə axıb şəraba qarışmışdı. Əminə öz göz yaşını başına çəkdi. Gecə Lətifəgildə qaldı.

Bir aydan sonra özünün "Bakının tarixi yaddaşı" əsərini professorun qarşısına qoydu.

- İstərdim ki, kitaba ön sözü siz yazasız.

- Mən elə bilirəm ki, kitabın əsaslı surətdə müdafiə olunmalıdır. Ön söz yazmaq azdır. Bəlkə mənim də imzamı qoyaq?

Mənim adım kitabın üstündə olsa, heç kəs sənə daş atmaz - professor alnını qırışdırıb - Bakı - Nefata... Çox mübahisələr olacaq. Mənim adım sənə kömək edər.

- Necə məsləhət bilirsiniz , - tutula-tutula dilləndi Əminə. Bir də beynindən keçirtdi ki, professor atasının kitabına ön söz yazıb...

Tezliklə kitab iki imzayla çıxdı. Nədənsə, professor bu kitabın təqdimatını eləmədi. Əminə əsərindən üç nüsxə Axundov Kitabxanasına, anasına və Lətifəyə bağışladı.

- Niyə razı olurdun o qoca sənin əsərinə şərik çıxsın?

- Mən razı olmasaydım, o mənə mane ola bilərdi, - Əminə özüylə gətirdiyi əlyazmalar dolu qovluğunu Lətifəyə verdi.

- Al, qoy səndə qalsın.

Lətifə əlyazmaları da, arxiv materiallarının kserosurətlərini götürüb seyfə qoydu.

- Bunlar bizə lazım olacaq hələ. Dünya dərəbəylik deyil axı. Belə əclaflıq olmaz axı, - deyinirdi Lətifə.

Onda Əminə bilmirdi ki, bu kitabı ilə bağlı daha hansı sarsıntıları yaşayacaq? Və bu sarsıntı onu həm cismən, həm mənən əzəcək.

Yeni il ərəfəsi idi. Bütün institut kollektivi rəhbərlik, rəsmi adamlar, jurnalistlər, hətta müğənnilər də beynəlxalq mətbuat mərkəzinə toplanmışdı. Əminə də iş yoldaşları ilə arxa sıralarda əyləşmişdi.

Tədbiri aparan qız əlində böyük, qalın cildli kitabı tutub, zala toplaşanlara dedi:

- Bu gün Azərbaycan tarixi elminə yeni bir səhifə, qızıl səhifə yazıldı. Bu gün bizim hörmətli professor, xalqımızın sevimli oğlunun (professorun adı çəkildi, titulları sadalandı) yazdığı "Bakının tarixi yaddaşı" əsərinin təqdimatıdır.

Hamı gurultulu alqışlarla əl çaldı. Çıxış edənlər rəyasət heyətində əyləşmiş professora yaxınlaşır, onun əlini sıxırdı. Hamı bir ağızdan professorun Azərbaycana, elmə böyük töhfə verdiyini dedi.

Professor ayağa qalxdı, hər kəsə öz minnətdarlığını bildirdi. Bir anlıq baxışları Əminənin baxışları ilə toqquşdu. Dərhal üzünü yana çevirdi.

Əminə neçə dəfə əlini qaldırıb söz istədi, ona söz vermədilər. İş yoldaşları da susdu. Əminə çox məhzun, pərişan evinə döndü. Ertəsi gün Lətifəylə görüşdü. Hər şeyi ona danışdı.

- Biz məhkəməyə müraciət etməliyik.

- Hansı məhkəməyə? Hakimlər də pula, vəzifəyə sitayiş edirlər...

- Mən axıra kimi gedəcəm. Qoymayacam sənin 10 illik əziyyətin itsin, əsərin mənimsənilsin.

Əminə çiyinlərini çəkdi.

Sonra Əminənin işdən çıxmaq barədə ərizəsini götürüb getdi. Lətifə dedi ki, universitetin tarix kafedrasında müəllim yeri boşdur. Mən rektorla danışmışam, səni işə götürəcək. O, çox yaxşı və ağıllı adamdır. Layiqli adamlara dəyər verməyi bacarır.

Bir həftə keçməmiş Əminə tarix kafedrasına baş müəllim keçdi. Sonra...

Sonra isə altı aydan sonra yay gəldi. Anasıyla Macarıstana uçdular - Balaton gölü sahilində 15 gün istirahət etdilər. Putyovkanı onlara Lətifənin əri hədiyyə etmişdi. O, neft şirkətlərinin birində məsul vəzifədə çalışırdı.

Balaton adı çəkiləndə Əminənin ürəyi gizildəyirdi. Bütün vücudunu sanki iflic vururdu. Onda, yəni iki ay qabaq o, bilmirdi ki, onun həyatı göyqurşağına bürünəcək və bəlkə də ömründə birinci dəfə yaşadığına peşiman olmayacaq. Əksinə, ömründə birinci dəfə xoşbəxt olacaq. Acı-acı gülümsədi - az qala 40 yaşı olacaq. Onda Əminə anasıyla birgə Rabindranat Taqor xiyabanıyla gəzirdilər. Birdən qabaqlarına bir uşaq çıxdı, elə bərk qaçırdı ki, az qala yıxılacaqdı. Əminə onu qoymadı yıxılsın. Uşaq azərbaycanlıya oxşayırdı və bir də, bir də... Etibara. Gümanı onu aldatmadı. Uşağın valideynləri onlara yaxınlaşdı. Kişi hər iki qadına əl verdi - Azad.

Sonra da qadın əlini uzatdı - Elizabet.

Onlar birlikdə xiyabanı gəzdilər. Uşaq gah qaçırdı, gah da qayıdıb anasının dizlərini qucaqlayırdı. Mədinə xanım gözlərini uşaqdan çəkmirdi. Gözləri yaşla dolurdu, sonra elə bil bu yaşlar qəlbinə axırdı. Eyni hissləri Əminə də keçirirdi. İnsan da bir-birinə belə oxşayarmı?

- Mənim adım Fərid Azad oğludur, anamın adı Elizabetdir. O, bizim dilimizi təmiz bilir, - dedi uşaq və yenidən hansısa pişiyin arxasınca qaçdı.

- Mən ixtisasca türkoloqam. Qədim hunlar barədə yazdığım kitabımı sizə bağışlayıram, - Elizabet dedi.

Axşam Azad onları restorana dəvət etdi.

- Mənə səhər dedilər ki, yerlilərimiz gəlib, sevindim, - dedi Azad.

- Mən burada bizim səfirlikdə işləyirəm.

- Mən də BDU-da tarix müəllimiyəm. Anam musiqi müəllimidir, indi təqaüddədir.

Azad düşündü ki, Əminə necə qəşəngdir. Elə bil səhər xiyabanda gördüyü yorğun, kədərli xanım deyil. İndi ziyafət paltarında o sanki nura qərq olub. Səsi də ruh oxşayır. Hardasa eşitmişdi ki, səs qəlbin əks-sədasıdır. İnsanı tanımaq istəyirsənsə, onun səsini, danışığını eşit.

Balaca Fərid masanın üstündə anasıyla atasının əllərini birləşdirirdi.

- Biz bir-birimizlə küsəndə, Fərid bizi beləcə barışdırır, - Elizabet oğlunun başını sığalladı.

- Siz hər gün dalaşırsınız. Yoruldum, sizi barışdırmaqdan, - Fərid Elizabetin əlini kənar etdi.

Restoranda royal var idi.

- Anam, bəlkə bir şey çalasan? - soruşdu Əminə.

- Xahiş edirik - Azad və Elizabet bərabər dilləndilər. Fərid əl çaldı.

Mədinə xanım uşağı öpüb royala sarı getdi. Əlacı olsaydı, ürəyini yarıb Fəridi orada gizlədərdi, qoymazdı ki, yanından yel keçsin. Çaşıb uşağa Etibar dedi.

Bir azdan Sultan Hacıbəyovun "Karvan"ının melodiyası ətrafa yayıldı. Restoranda olanlar ayağa qalxaraq əl çaldılar. Azad Mədinə xanımın əlini öpdü. Bəlkə də illərlə anasının üzündə belə təbəssüm görməmişdi Əminə.

- Allahım, bu günü çox görmə bizə, - ürəyində yalvardı Əminə. Digər tərəfdən də bu sevincdən qorxurdu...

"Fərid anasıyla atasının əllərini birləşdirirdi". Bu səhnə gözlərinin qabağından getmirdi.

- Mən Dyuk Ellinqtonun "Karvan"ını eşitmişdim. Ancaq bilmirdim ki, Azərbaycanın da belə təkrarsız "Karvanı" var, - Elizabet badəsini qaldırdı - Azərbaycanın şərəfinə.

Əminə yadına saldı ki, həmişə atasının maşınında Ella Fistceraldın ifasında dinləyirdi. Ellinqtonun "Karvan"ını. Anası isə əhval-ruhiyyəsi yaxşı olanda fortepiano arxasına keçib Sultan Hacıbəyovun "Karvan"ından bir fraqment çalırdı. Sonra da bizim xalq mahnılarımızı - "Gözəlim sənsən", "Aman ovçu", "Apardı sellər Saranı", "Küçələrə su səpmişəm"i ifa edirdi. Nədənsə bu məqamlarda Əminənin ürəyini bir izaholunmaz kədər çuğlayırdı. Nədən bizim musiqimizdə bu qədər hüzn var?

Azad hər gün onlara Macarıstanın tarixi yerlərini göstərirdi. Bu gəzinti zamanı Əminə hər şeyi unudurdu. Sadəcə, Allaha çox şükür deyirdi - bu işığa, ömrünü bürüyən bu göy qurşağına görə. Lakin özünü çox qınayırdı - bilirdi ki, bu cür sevinməyə, bu cür xoşbəxt olmağa heç bir haqqı yoxdur.

Bir dəfə də Azad onları Vyanaya apardı.

- Mən sizə Qabsburqların sarayında daimi ekspozisiyada nümayiş olunan El Qrekonun və Qoyanın əsərlərini göstərmək istəyirəm.

- Mən onları görmüşəm, siz mənsiz gedin, - dedi Elizabet.

- Yox, yox, siz getməsəniz, mən də getməyəcəm, - həyəcanını gizlədə bilmədi Əminə. O, Azadla təkbətək qalmaqdan qorxurdu, onun səsini eşitməkdən qorxurdu.

"Səni görməyim mənim üçün şirin bir işgəncədir. Səni görməmək - əzabımdır".

Sevgim - dəmir qəfəsim
Qurtula bilmirəm mən bu qəfəsdən,
Bu sitəmdən, bu gecikmiş həvəsdən.

Sevgim - axır nəfəsim
Allahım, al məndən son nəfəsimi
Qoyma, şeytan aldada nəfsimi.

Özü də bilmədi ki, düşündükləri fikirlər nədən qafiyələşdi. Əlbəttə, bu şeir deyildi. O, heç vaxt şeir yazmaq həvəsində olmamışdı. Ancaq yüksək poeziya nümunələri istər-istəməz onun yadında qalırdı.

Dünən Rabindranat Taqor xiyabanında gəzəndə onlar Füzulini, Sabiri, Hadini, Cavidi təhlil edirdilər. Hər kəs, hətta Elizabet də bu müəlliflərdən şeir söyləyirdi.

"Yavrum, quzum, adın nədir?"... deyirdi Elizabet.

Onlar Vyana sərgisinə baxanda Azad Əminəyə Qoyanın "Kapriço"sunun reproduksiyasını bağışladı. Tələsik üstünə nəsə yazdı.

Əminə onun yazdığını dərhal oxumadı, istədi tək qalanda oxusun. Sonra balaca Fərid də ona özünün, elə muzeyin döşəməsinin üstündə çəkdiyi şəkli bağışladı. O, dizüstə çöküb, dilini çıxarıb ağ albom vərəqinə nəsə çəkəndə çox gülməli görünürdü.

- Mən Fəridi həmişə muzeylərə aparanda, o, özüylə karandaşlarını və albom götürür, yəqin üreyindən rəssam olmaq keçir - Azad oğlunun başına sığal çəkdi, uşaq dənizdə bəyaz gəmi çəkmişdi. Gəminin üstünə iri hərflərlə "ATA" yazmışdı. Ancaq nədənsə, günəşi qapqara rəngdə təsvir etmişdi.

- Bə niyə günəş belə qaradır? Günəş qızılı-qırmızı rəngdə olur axı, gözəl balam, - soruşdu Əminə.

- Bə sən görmürsən hər yerdə müharibədir, bombalar partlayır. Onların tüstüsündən Günəş qaralır. Atalar gedir, ölür, analar ağlayır. Uşaqlar da ağlayır. Heç Günəş qırmızı qala bilərmi? Əminə uşağı qucaqladı. - Allah səni bütün dərdlərdən, ağrılardan hifz etsin, ömrüm-günüm - ürəyində söylədi Əminə. Düşündü ki, həyatında heç bir uşağa bala, ömrüm-günüm deməyib. İndi dedi.

Əminə Fərid çəkdiyi rəsmi çantasına qoydu, evə qayıdanda, mütləq otağının divarından asacaq.

Axşam otelə gec qayıtdılar. Əminə "Kapriço"su özüylə birgə vanna otağına apardı. İstəmədi ki, anası Azad yazdığını görsün:

"Səsin həmişə qulağımdadır. Mən hər an sənsiz darıxıram. İnanmırdım ki, mənə belə səadət bağışlanacaq - səni görmək xoşbəxtliyi. Azad."

Əminənin əlləri, ayaqları əsdi. Sanki bir burulğana düşdü. Elə bil damarlarında qanı donurdu. Gözlərini yumanda əlində iki əriyən, qana bulaşmış dondurma tutan Etibarı və ağ vərəqə qara günəş çəkmiş Fəridi gördü. Sanki 30 il bundan qabaq bilmədən etdiyi günah onun bu günahdan təmizlənməsini istəyirdi. Duş kabinasında suyu açıb, ağlamağa başladı. Bu səssiz çığırtı deyildi. Yəqin ki, foyedə televizora baxan anası onun ağlamağını eşitməz. Sonra kitabı çemodanında gizlədib aşağı düşdü. Anası hələ də televizora baxırdı.

Əminə dənizə sarı getdi. Düz suyun qırağında bir daş tapıb, üstündə əyləşdi. Fikirləşdi ki, onun ürəyindəkiləri dünyada Allahdan başqa heç kəs bilməyəcək - nə anası, nə Lətifə və Azad da heç vaxt bilməyəcək. O, qəlbindəkiləri ancaq Allaha deyəcək.

O, xeyli baxdı dənizə. Onun ləpələri ayaqlarını döyəcləyirdi. Azadın ona yaxınlaşdığını hiss etmədi. Azad əlini uzadıb, ona daşın üstündən qalxmasına kömək etdi. Əminə elə zənn etdi ki, bütün cismini alov bürüdü, əlini onun əlindən çəkdi.

- Mən istəyirəm biz gələcəyimizi düşünək. Elizabet çox yaxşı qadındır. Ancaq mən sənsiz yaşamaq istəmirəm - boğula-boğula dedi Azad.

- Sənin balan var. Onun xatirinə sən məni yaddan çıxartmalısan. Sonra da darıxırmış kimi - biz sabah Bakıya qayıdırıq, - Əminə addımlarını yeyinlətdi.

Ertəsi gün Azad özü onları aeroporta apardı. Rəngi avazımışdı, teztez siqaret çəkirdi. Ayrılanda Mədinə xanım Azadı öpdü, Əminə əl uzatdı. Və yenə də cismini alov bürüdü "Çox şükür, Allahım, mənə bu işığı bağışladın. Bu işıq mənim qalan bütün ömrümə bəs edəcək", ürəyində Allahla danışırdı Əminə.

- Biz gecikirik, Əminə, - Lətifə onu fikirlərdən ayırdı.

Maşında gedəndə:

- Anamı tək qoyma, - Əminə dedi.

- Narahat olma, hər gün ona baş çəkəcəyəm.

Əminə Lətifəylə qət etdilər ki, əməliyyat barədə anasına heç nə deməsinlər. Anası sonra bilər...

Lətifə qəmgin görünürdü. Birdən yadına düşmüş kimi:

- Bilirsən, vəkilimiz mənə zəng edib dedi ki, sənin oğurlanan kitabın barədə Avropa məhkəməsi artıq araşdırmaya başlayıb. İnanıram ki, hər şey yaxşı olacaq, - Lətifə avtomobilin qazını basdı.

Ancaq söz ver ki, əməliyyat uğurla keçsə (mən əminəm ki, uğurlu olacaq), sən başına gələnləri qələmə alarsan, yaxşımı?

- Baş üstə...

Onlar onkoloji mərkəzə çatanda cərrah həkim var-gəl edirdi. Əminəni görən kimi ətrafda olan tibb bacılarına göstəriş verdi.

- Xəstəni hazırlayın.

Müəyyən hazırlıqdan sonra Əminəni xərəyə uzatdılar. Tibb bacısı onun damarına iynə vuranda Əminənin gözünə bir an ona əl uzadan Azad göründü, bir də Etibarın əlində qan bulaşmış iki dondurma, Fəridin çəkdiyi qara Günəş. İstədi nəsə desin. Səsi çıxmadı. Uşaqlıq vaxtında olduğu kimi, səssiz hıçqırıq onu boğdu. Hər şey zülmətə qərq oldu.

SON

Ədəbiyyat qəzeti.- 2017- ci il.- 20 yanvar.- S. 13.